

Whitesnake so letos aprila po desetih letih izdali nov studijski izdelek z naslovom Good to be bad. Na zgoščenki najdemo pričakovano **mešanico težkega roka, bluza in klasičnih rok balad**, ki jih zaznamujejo instrumentalna virtuoznost, produkcijska perfektnost, še vedno karizmatični ter pompozni vokal in trideset let dolga rdeča nit, ki je tokrat oplemenitena z zvokom 21. stoletja.

Visok libido in strast nista nujno pogojena z dolžino, sta pa nujno potrebna za umetniško udejstvovanje take ali drugačne vrste. Pa vendar je **karizmatični pevec David Coverdale** šele pred kratkim razkril 30-letni mit in ponosno priznal, da je svojo skupino Whitesnake poimenoval prav po svojem velikem premoženju. Konec koncev se njegov moto kliče: 'Prav je, da si poreden!' oz. "Good to be bad", kakor so dedci poimenovali svojo novo mojstrovino, na katero smo čakali celo dekada.

Po začasnem razpadu skupine Deep Purple konec sedemdesetih, pri kateri je po odhodu fantastičnega pevca Iana Gillana zaradi sporov s psihedeličnim kitaristom Ritchiejem Blackmoreom tudi nekaj časa pel, je Coverdale oblikoval skupino Whitesnake. V skupini se je skozi leta zvrstilo kar nekaj legend. Prvi dve sta bila bobnar Ian Paice in klaviaturist Jon Lord, ki sta Coverdaleu sledila iz Deep Purple, kasneje standardno zasedbo pa je imel čast oplemenititi tudi Steve Vai. Naveze z ikonama Paice in Lord se sigurno spomnite po energični skladbi z naslovom Burn.

Novi izdelek krasi dejstvo, da je unikatnost stila do popolnosti pretkana s **sodobnimi inovacijami**, kot so za malenkost bolj masten zvok kitar in predvsem moderna produkcija celotne slike. Kot vselej so nam Whitesnake tudi tokrat postregli z žanrsko precej široko paleto materiala. Poslušalec album dojame kot neko valovanje težkega metala, klasičnih rok balad, bluza in akustičnih romanc. Pri skladbah Lay down your love in Till the end of time pa se mogoče že kar preveč in nalašč čuti "ledzepelinovska" magija. Rad bi izpostavil, da so standardi na tem izdelku preseženi predvsem pri kitarških vložkih, in sicer gre za

tehnično dovršen in inovativen pristop

, ki ga barva violiniski, mogoče za moj okus celo preveč sterilni zvok, čeprav sta kitarista Aldrich in Beach na koncertih menda oborožena z le osnovno in zelo minimalistično opremo.

Verjamem, da za pevčev petje v nižjih glasovnih registrih kot mu je v navadi, ne gre iskati razlog v letih, saj se tako v določenih segmentih na albumu kot v živo pokaže, da Coverdaleu višine z mladostjo niso nikamor pobegnile in da gre najbrž za enega največjih rok pevcev vseh časov.

V tekstih kot tudi v sami glasbeni kulisi se čuti **jesenska ljubezen in nostalgija ne več tako mladih poetov**.

Prispeval Luka Pernek
Sobota, 03 Januar 2009 14:00

Ocena : 8/10